

Arrest

nr. 237 915 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN loco advocaat B. SOENEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 11 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 december 2019 wordt verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal (hierna: het CGVS). Op 13 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, een soennitische Koerd te zijn, afkomstig uit Zorava, Damascus. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen alvorens u samen met de rest van uw familie Syrië eind 2012 wegens de oorlog zou ontvluchten. U trok richting Turkije waar u zo'n

drie jaar zou blijven wonen en werken. Omdat u er slecht behandeld werd en regelmatig niet werd betaald, reisde u verder richting Bulgarije waar uw vingerafdrukken werden genomen. U zou er geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en kon pas na zeven à acht maanden met behulp van de smokkelaar verder reizen richting Servië. U passeerde nadien nog Duitsland en Zwitserland, waar u wel meermaals een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Nadat uw verzoeken allen negatief werden afgesloten en u een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten, reisde u verder richting België, alwaar u op 11 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming zou indienen. Ter staving van uw relaas legde u enkele originele verblijfsstukken neer uit Duitsland en Zwitserland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result").

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, en in het licht van de vaststelling dat de commissaris-generaal heeft aangetoond dat een andere lidstaat van de Europese Unie u reeds internationale bescherming heeft verleend, hebt u nagelaten om te duiden in welke staat u reeds dergelijke bescherming geniet.

Ondanks de informatie in uw administratief dossier blijft u immers volhouden dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije en verklaart u dat uw verzoeken om internationale bescherming in zowel Duitsland als Zwitserland werden afgewezen (Verklaring DVZ, vraag 22; Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 10 december 2019, p. 7-8, 11).

Derhalve verhindert u de instanties die uw verzoek om internationale bescherming moeten behandelen, om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

De documenten die u voorlegt wijzigen niets aan bovenstaande beoordeling. Deze zouden immers, naast uw identiteit, hoogstens staven dat u in Duitsland en/of Zwitserland hebt verbleven, doch niets meer.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar deze lidstaat, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het gegeven dat er, in het licht van voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante elementen in verband met uw verzoek om internationale bescherming en met het volledige administratief dossier, géén element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van u naar de EU-lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Er bestaan daarentegen wel elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugnijving naar uw land van herkomst Syrië het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting evenals van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij volledig in het duister tast over welke EU-lidstaat hem volgens de verwerende partij reeds internationale bescherming zou hebben verleend. Verzoeker stelt dat hij zich wel degelijk aan de medewerkingsplicht heeft gehouden, aangezien hij tijdens zijn verzoek om internationale bescherming originele verblijfsstukken uit Duitsland en Zwitserland heeft neergelegd. Hij betoogt dat hij steeds heeft verklaard dat hij vingerafdrukken heeft moeten afgeven in Bulgarije, maar dat hij daar nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt uitdrukkelijk dat zijn verzoeken in Duitsland en Zwitserland werden afgewezen. Verzoeker vervolgt dat bovendien nergens uit de bestreden beslissing, noch het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij internationale bescherming heeft gekregen in een andere EU-lidstaat en dat uit de lezing van de persoonlijke notities het duidelijk is dat het CGVS slechts vermoedt dat hij internationale bescherming zou genieten in Bulgarije, maar nalaat na dit in concreto hard te maken. Verzoeker stelt dat de verwerende partij met voornoemde documenten zou kunnen onderzoeken, of minstens navraag doen, bij de Duitse en Zwitserse asielinstanties, of verzoeker daar geweigerd werd wegens een statuut in Bulgarije. Minstens dient het CGVS aan te tonen dat zij aan de Bulgaarse asielinstanties hebben gevraagd of verzoeker internationale bescherming heeft verkregen en of hij nog steeds over het statuut beschikt in Bulgarije.

Verzoeker besluit dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd die hij staft met objectieve informatie. Het is aan het CGVS om het tegendeel te bewijzen en aan haar onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht te voldoen.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.3. Ter terechtzitting wordt vooreerst vastgesteld dat de partijen het eens zijn met volgende feiten: uit het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result van 6 september 2019 blijkt dat er op naam van verzoeker, behoudens het verzoek om internationale bescherming in België, vier andere verzoeken om internationale bescherming ingediend en opgetekend werden, met name in Bulgarije op 3 oktober 2016, in Zwitserland op 2 januari 2019 en in Duitsland op respectievelijk op 11 september 2017 en 9 april 2019.

Tevens wordt vastgesteld dat de partijen het eens zijn dat een "M"-vermelding op de Eurodac Search Result uitdrukkelijk wijst op het gegeven dat een EU-lidstaat reeds internationale bescherming heeft verleend.

2.4. Er dient vervolgens te worden uitgeklaard in welk land verzoeker internationale bescherming geniet.

Het kernbetoog van verzoeker is dat in Bulgarije wel vingerafdrukken van hem werden genomen, maar dat hij er nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hieruit volgt volgens verzoeker dat het aan de verwerende partij is om aan te tonen in welke lidstaat hem een dergelijke status heeft verleend.

De stelling van de verwerende partij is dat verzoeker meerdere "M"-vermeldingen op de Eurodac Search Result van 6 september 2019 heeft en dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij minstens zelf kennis heeft van diens procedureverloop in de lidstaten waarvan sprake, evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het diens persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat verzoeker hiervoor de nodige interesse aan de dag zou leggen.

Verzoeker benadrukt ter terechtzitting dat hij steeds heeft verklaard dat hij vingerafdrukken heeft moeten afgeven in Bulgarije, maar dat hij er nooit een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit verzoekers verklaringen, het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat hij stukken uit Duitsland en Zwitserland heeft bijgebracht die aantonen dat zijn verzoeken in Duitsland en Zwitserland werden afgewezen.

De niet betwiste feiten zijn dus als volgt: verzoeker heeft in drie landen een "M"-vermelding (Bulgarije, Duitsland en Zwitserland) en hij toont aan dat hij geen status is toegekend in Duitsland en Zwitserland. Uit voorgaande vloeit logisch voort dat verzoeker een status is toegekend in Bulgarije. De partijen treden ter terechtzitting deze deductie bij.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, tenzij verzoeker elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.5. De verwerende partij verklaart verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: *"Ondanks de informatie in uw administratief dossier blijft u immers volhouden dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije en verklaart u dat uw verzoeken om internationale bescherming in zowel Duitsland als Zwitserland werden afgewezen (Verklaring DVZ, vraag 22; Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 10 december 2019, p. 7-8, 11). Derhalve verhindert u de instanties die uw verzoek om internationale bescherming moeten behandelen, om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade."*

Verzoeker kan worden gevolgd dat het CGVS onzorgvuldig tewerk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing, aangezien verzoeker zich aan de medewerkingsplicht heeft gehouden door coherente verklaringen af te leggen en alle verblijfsdocumenten uit Zwitserland en Duitsland heeft neergelegd.

Van een vreemdeling die coherente verklaringen aflegt, relevante en originele stukken bijbrengt en, zoals uit het verhoorverslag blijkt, op alle vragen aangaande geldzaken, werk, huisvesting en andere problemen in Bulgarije antwoordt, kan niet worden gesteld dat hij “*de instanties die (het) verzoek om internationale bescherming moeten behandelen (verhindert)*”.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS niet nader heeft onderzocht of verzoeker elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC